

ELS NOSTRES POETES

Amor de mort, ai amor, fondo acord.
Ignore el nord. Navegàvem perduts!
Amants, goluts, més que amants, més que amants!
Oh navegants. Ai amor, vine prest!
No era obscè el gest. Tot valia. Tot val.
Monumental el delit, aquest cos!
Oh ja res clos, tot proclamat, obert.
Em trobe, em perd, fosca nit, laberint!
Ah destruint, destruint molt tenaç!
Cos meu, on vas? Moriràs, moriràs.

★ ★ ★

Obscens com mai. Destrueix! Dins l'espai
tan sols d'un ai, tot l'amor, tot l'horror,
tot l'esplendor i el fulgor declarat!
Llavi aplicat, insistit, repetit.
Oh més, més nit! Sols pupil·les i dents.
Boscós creixents. Pugen hores fulgents!

(Poemes X i XII de *Tancat a l'Alter*)
VICENT ANDRÉS ESTELLÉS (1924)
Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, 1978

DINS D'AQUEST NUMERO HI TROBAREU:

- Francesc Vidal i Barraquer** (pàg. 11)
- El nen mandrós** (pàg. 13)
- Comentaris del mes** (pàg. 14)
- Les Cambres Agràries** (pàg. 16)

SIO - Butlletí Informatiu Municipal

Director: Alcalde, Ricard Vicens
Subdirector: Jaume Cuñat Mata

Redactors: Josep Bertran, Jaume Bonet,
Pasqual Castellà, Josep M.ª Lluch, Pere Mora,
Joan Novell, Joan Puig i Ignasi Ribera.

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Ramon Creus, Guillem Viladot i Deudat Pont

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 200 ptes.
Estranger 250 ptes.
Número solt 20 ptes.

Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes. al mes
1/2 »	1500 »
1/4 »	750 »
1/8 »	400 »

Anuncis solts, 60 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria

Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79

o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81

Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO

Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ

Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU

Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO

Telèfon 390635 — Agramunt

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA

Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU

Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG

Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

El lector opina...

FONAMENTALMENT, L'EDUCACIO

D'ençà que tenim la democràcia (no ve bé del tot) es parla i es parla de l'economia en grau superlatiu malmesa, de la política en un inici una mica fosc, de la llibertat d'exhibicionisme a tort i a dret, de l'equiparació de la dona en els afers públics i polítics, de la protesta justa i altrament injusta de necessitats i aspiracions per a un viure millor, de la distribució i repartiment de la riquesa, cosa llaudable, humana: perquè la veritat el món, està mal repartit, i les condicions de vida, resten desiguals, injustes, ineducadament assolides.

Però el que sembla — i encara que se'n parli — és el pelut problema d'ensenyar la gent, de la manera que hom ha de tenir el tracte amb els altres: sota la democràcia, ara més que mai, l'educació ha de ser, és, la base fonamental del procés democràtic del poble: de la mateixa manera d'assolir una posició més o menys còmoda, també ha de tenir en compte l'individu, que la cultura i l'educació són les formes bàsiques i elementals de la personalitat d'un poble. I fins ara, malauradament, al país, en aquest sentit no anem pas gens bé: i crec que amb una miqueta de voluntat, no dic de sacrifici, es podrien aconseguir unes tasses elevades de sensibilitat, de consciència educativa i d'amor i respecte al pròxim. Naturalment, n'hi ha de moltes maneres de pensar, susceptibles o intransigents, comprensius o indiferents, però sobre la qüestió que ens afecta, val la pena sentir-se'n no humiliats.

FRANCESC CARAFI I LLORET

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

AGENDA

MAIG — Dia 17 PLA D'URBANISME

Tal com s'acordà en la reunió que mantingueren el passat dia 9, representants de l'Ajuntament, per un cantó, i diferents grups polítics i sindicals, per l'altre, avui s'han tornat a reunir per tal que, aquests darrers, donin el seu parer a les Normes Subsidiàries sobre Urbanisme que l'Ajuntament té elaborades. Aquesta vegada sols hi acudiren, C. D. C.; E. R. C., P. C. O. C. i P. S. U. C.

Dia 21 ELECCIONS A CAMBRES AGRÀRIES

Han tingut lloc aquest matí de diumenge als locals de la Cambra Agrària. S'ha presentat una sola candidatura «Promociones Independientes», l'acte ha transcorregut amb tota normalitat però amb un elevat percentatge d'abstencions.

Dia 25 RECAPTA

L'han portada a terme, aquest matí de la diada de Corpus Christi, grups de nens i nenes pels carrers de la Vila, en nom de la Parròquia i per l'anomenada «Diada de Caritat» que promou Càritas a nivell estatal.

Dia 25 TEATRE

Aquesta nit i al Casal, el Grup Escènic Agramunti ha representat, davant d'un públic no massa nombrós però sí amb molta gent jove, la comèdia en tres actes, original de Carles Soldevila «Els milions de l'oncle».

Dia 29 PLE MUNICIPAL

El Consistori en el Ple d'avui ha acordat ajornar indefinidament el portar a terme les Normes Subsidiàries sobre urbanisme ja elaborades.

JUNY — Dia 8 EXPOSICIÓ A LLEIDA

Invitats per «La Caixa» -que pagà el desplaçament en autocars- ahir i avui, uns 250 alumnes dels centres d'ensenyament d'Agramunt, dels darrers cursos d'E. G. B., han visitat l'Exposició de cloenda del Congrés de Cultura Catalana, instal·lada a Lleida, sota el títol de «Què és i què ha estat la Cultura Catalana».

Dia 10 SOPAR D'EX-ALUMNES

Ha tingut lloc en un restaurant local, amb assistència de 53 dones -algunes no residents aquí, i que s'han desplaçat expressament per assistir-hi- de diferents promocions del Col·legi de Religioses de la Immaculada Concepció d'Agramunt, que s'han reunit per la celebració d'aquest 1er sopar de germanor.

Dia 11 CAMPIONAT MUNDIAL DE FUTBOL

Encara que l'Argentina quedi una «mica» lluny de les nostres terres, hem de deixar constància d'aquest fenomen, ja que són molts els agramuntins que l'hi han esmerçat moltes paraules i temps durant aquests dies.

Dia 15 «SIÓ» a l'«AVUI»

El primer diari català, a la secció «La nostra premsa» hi reproduïx la portada del mes de Maig de la nostra revista, a la qual hi dedica una petita ressenya.

Torns de Vacances del Comerç de Teixits i
Confeccions per a l'estiu de 1978

del 2 al 16 de Juliol:

Vda. J. Marquilles - Amadeu Sangrà - Magalzems Cols

del 16 al 30 de Juliol:

Confeccions Juany - Novelals Figuera - Magalzems Bonel

del 30 de Juliol al 13 d'Agost:

Confeccions Fibal - Panyeries Sabadell

del 13 al 27 d'Agost:

Magalzems «El Siglo» - Frederic Garrabou

BALANÇ ESTUDIANTIL

«Feu estudiar els vostres fills! D'aquesta manera els fareu herets del tresor més valuós que els pugueu donar.» (D'una propaganda de l'Institut de F. P. d'Artesa de Segre.)

Quasi una quarta part dels quatre mil cinc-cents habitants i escaig amb que compta la vila d'Agramunt, són estudiants. Exactament la situació escolar està així:

Escoles Nacionals (EGB)	546 alumnes
Nostra Sra. del Socors (EGB i FP)	415 »
Institut (BUP)	183 »
TOTAL	1.144 alumnes

De segur que la xifra resultant sorprendrà a més d'una persona. Cal senyalar, però, dos aclariments importants al respecte. Primer, en aquests alumnes hi estan inclosos una colla d'estudiants que són dels pobles de la Ribera i àdhuc de més lluny (un cas és el dels estudiants de B.U.P. que cada dia venen de Ponts). Segon, en la xifra no hi consten els estudiants d'Agramunt que estudien fora de la Vila, ja cursin «la bàsica», ja cursin alguna carrera universitària. Per tant, podem afirmar que el total d'alumnes s'aproxima força a la realitat de la Vila, ja que el primer aclariment fet queda més o menys compensat pel segon.

Durant aquest curs, per ensenyar alguna cosa al miler llarg d'estudiants ha calgut un nombre considerable de professors:

Escoles Nacionals	23 mestres
Nostra Sra. del Socors	16 mestres
Institut	16 llicenciats
TOTAL	55 ensenyants

Un cop més la xifra total és sorprenent. També en aquest cas caldrà afegir dos aclariments. Primers, alguns professors de l'Institut (ja que aquest depen del de Tàrrrega) viuen a la ciutat velna i tan sols es traslladen a la nostra Vila per impartir les classes. Segon, es dona el cas que alguns professors residents a Agramunt, en no trobar feina a les nostres escoles, s'han de traslladar a altres pobles veïns com Tàrrrega, Artesa de Segre, Balaguer... Igualment es pot dir que el primer cas compensa el segon i que, per tant, la xifra donada es pot considerar com a bona.

Que hi hagi tants estudiants i tants ensenyants a la Vila, es vulgui o no es vulgui, ha d'influir en la vida quotidiana de tots. En aquests dies de juny una quarta part dels habitants d'Agramunt estava d'exàmens finals; això havia de provocar uns nervis, una angoixa, que de fet es transmetia a tota la població. Ara es començaran les vacances estudiantils; aquest fet també canviarà l'aspecte extern de la Vila; més d'un miler de xavals aniran pels carrers, alguns faran «repàs», altres marxaran de campaments o potser a estiuajar lluny de casa... Tot representarà un trasbals, un trencament amb la rutina de cada dia, de tot el curs. Agramunt està de vacances!

Es bo que tinguem molts estudiants a casa. Es bo que gaudim d'una colla de professors. Tot plegat representa augmentar el tresor valuós del demà.

Joan Puig

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
G U I S S O N A

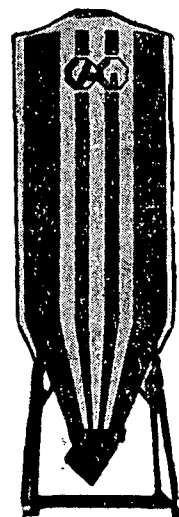
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

Secció Agrària

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

S E R V E I
D E V E N D A

Ford

Garatge Vidal

Plaça del Pou, 9 - Telèfon 390863 - AGRAMUNT

Entrega immedia del seu

«*Ford Fiesta*»

Facilitats de pagament

Acceptem el seu cotxe usat
Informi's sense compromís

a *Garatge Vidal*

Certàmen Literari Sant Jordi

COM CANTEN ELS OCELLS

1.ª Categoria Tercer Premi

Mira com canten els ocells
per dalt dels arbres.
Tot cobert de fulles verdes,
canten els ocells per dalt dels arbres,
els ocells de colors;
piu... piu... piu...
Quan el cel en la nit clara,
amb els ocells que es veuen brillar,
es queda tot adormit
i el bosc es queda tot quiet,
els ocells son dintre el niu.

Rosa M.ª Llurba
7 anys

LA MEVA VILA

2.ª Categoria Tercer Premi

Amb aquesta Vila meva
Gansoner em passejava un dia,
Reüllant i pensant cada cosa teva,
Abrigat perquè fred tenia,
Mirant vaig veure una cosa bella
Un monument fet església
Nostra església de Santa Maria era
Temple on vaig ser batejat un dia

El meu camí vaig seguir
La curiositat augmentava

Meravellat vaig seguir
Els teus carrers per on corretejava
Una cosa em va aturar,

Per on hi anava a jugar,
On molta ombra hi havia:
Bonic passeig de la Vila.
L'arbre hi dona alegria
Ella és ma estimada Vila.

Antoni Alcalà i Solé
12 anys

PARAULES

3.ª Categoria Tercer Premi

Les paraules em pesen
no saben a on van ni d'on venen
paraules que porta el vent
en algun lloc del meu pensament.

Paraules que desclouen
els interrogants inesperats,
paraules fantàstiques
que em fan vagarejar
en la foscor de les meves entranyes.

Paraules que reflecteixen
les meves inquietuds interiors,
paraules de falsedat
que em tanquen les portes
de la veritat per jo desitjada.

Les paraules em pesen
no saben a on van ni d'on venen
paraules que porta el vent
en algun lloc del meu pensament.

Ramon M.ª Invernón i Badia
16 anys

C. E. O. E.

Terra de promesa
Les creuades
Els porcs tenen por de no engreixar
L'Ali Baba i els seus deu lladres
Estat de comptes
Dret a viure
Dimissió, dimissió
Pes ideal 90 kilos
El poble del dol
Societat de consum
Els porcs ja engreixen
Dimissió, dimissió
Clama poble, clama poble
Els infants no riuen
Els porcs ja s'han engreixat
Avui, festa del poble
I mai més no hi hauran més porcs
Dimissió, dimissió
El poble ho exigeix.

Josep M. Silvestre i Rossell

A un Mossèn

Conec un sacerdot
que, per Catalunya
i en nom de Déu,
restaura ermites romàniques
i a casa seva,
hi té les quatre barres
i signes d'amor, pau i llibertat.

Conec un sacerdot
que, per Catalunya
i en nom de Déu,
ofrena la seva joventut
i porta les persones
al bon redós, amb inquietud
i generosa humanitat.

Pere Mora

...«¡Claro que utilizo herbicidas!, pero, cada día tengo más problemas con las gramíneas. ¡No sé que hacer!»

«¿Pero hombre, aún no te has enterado que Ciba-Geigy tiene el Primextra líquido?»

Pruébalo y me darás las gracias».

Para Primextra líquido no existen malas hierbas «difíciles»

...porque no distingue entre hierbas «fáciles» y «difíciles».

Tanto en pre-emergencia como en post-emergencia precoz, su aplicación controla las gramíneas y elimina las demás malas hierbas. ¡Sin distinción!... pero, con seguridad para los cultivos que seguirán al maíz.

Primextra líquido... lo que Ud. esperaba:

La solución a todos los problemas de deshierbe en el cultivo del maíz.

Primextra líquido se halla inscrito en el Registro Oficial Central de Productos y Material Fitosanitario, con el número 12.583/81, categoría A (A-B).

Quedamos a su disposición para facilitarles información más completa. Solicite nuestro material informativo o una visita.

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
División Agroquímica
Apartado, 1628
Barcelona

Solicítelo a nuestros distribuidores o a nuestra Delegación en Lérida:

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
Mosén Reig, Letra A
Telf. 23 28 91

CIBA—GEIGY

Creadores de productos químicos para una agricultura moderna

Primextra® líquido

® = Marca registrada de Ciba-Geigy S. A. Basilea (Suiza).

inventari de riella

LA NACIONALITAT

per Guillem Viladot

Fins no fa gaire, l'URSS era un estat molt llunyà. Ara el turisme ha fet que l'Estat del Soviet sigui cada vegada més a prop. O, almenys, que no sigui tan remot. Fa uns dies que he arribat d'un viatge a la Unió Soviètica. Potser no havia fet mai una anada tan interessant. D'ençà que n'he arribat, però, m'he negat a fer cap judici de valor. Amb el poc que he conegut —i cal dir que les persones que hem assistit al congrés d'ICOMOS hem estat un grup que ha visitat moltes més coses que les acostumades— només puc intentar d'explicar-me certs aspectes de la vida a aquell país comunista. No és pas el primer estat socialista que conec. Fa uns anys vaig anar a Txecoslovàquia, Polònia i Hongria. I un altre any vaig ser a l'Alemanya Oriental o República Democràtica Alemanya. Quins aspectes intento d'explicar-me? Potser aquells que ens són més comuns, que necessàriament condicionen a tota mena de ciutadans, sigui quin sigui el seu país. La salut, l'habitable, l'ensenyament, la cultura...

Perquè, podem fer un judici de valor des de la nostra perspectiva? Cada poble té la seva història i no ens en podem desenganxar. Cada país és en gran part una conseqüència del que ha estat abans, i la mateixa realitat d'ara es viu diferent, segons aquesta història. Així, un país que, com l'URSS, fa seixanta anys que era habitat per un poble de pastors i de pagesos, certament molt primitius, ara se l'ha de contemplar molt diferent a un país que el segle passat ja havia fet la revolució industrial. A més cal considerar que en menys d'un segle, la Unió Soviètica ha sofert tres invasions —les derivades de la guerra amb Napolió, de la guerra europea i de la guerra mundial de 1941— i una guerra civil que va canviar unes estructures feudals per unes estructures socialistes. Quins judicis de valor podem fer? Amb aquests seixanta anys s'ha aconseguit que al país no hi hagi cap analfabet, i que la salut, l'habitable i el treball siguin mtes dignes i assegurades per a tothom. I amb aquests seixanta anys l'URSS no ha deixat mai de pensar que, malgrat tot, és un país pobre. Malgrat haver estat el país pioner en la conquesta de l'espai.

Per aquest caient es podrien dir moltes coses, en especial quan, vulguis que no, s'arriba a considerar l'oci i el consumisme. Però quan una família o un estat tenen

profunda consciència de la seva pobresa, només hi pot haver una manera de fer les coses: amb una autoritat molt ben assumida. I quan la integritat del país, o de la família, sempre és amenaçada, cal que aquesta autoritat sigui peixada per uns paràmetres més aviat rígids. I si aquest llenguatge no és prou còmode, podríem dir que cal fer les coses, tot, absolutament tot, amb rigor.

Dins aquestes notes voldria deixar clara una cosa que em va cridar molt l'atenció a l'URSS: el passaport dels seus habitants. En el passaport soviètic hi ha dos conceptes que, per a nosaltres, els catalans, té molta importància. Un és el de «nacionalitat» i l'altre és el de «ciutadania». Com el lector sap, a la Unió Soviètica hi ha un centenar llarg d'espais geogràfics que apleguen unes peculiaritats humanes que defineixen uns grups de persones en funció de la història, de la tradició, dels caràcters ètnics, dels costums... i de la llengua. Totes aquestes peculiaritats són ordenades dins un mateix context polític superior que les assumeix amb el nom d'Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. Per a designar aquests fets diferencials s'empra el terme nacionalitats, i per a referir-se a l'estat es fa ús del terme ciutadania. Així, per exemple, és fàcil de veure en un passaport soviètic: nacionalitat, ucraïniana; ciutadania, soviètica. Per tant, tothom és ciutadà de l'Estat Soviètic, però tothom segueix essent allò que per la història i per la llengua, i per d'altres factors determinants, no pot deixar de ser.

Així, traslladant aquest criteri al nostre país, hauríem de fer constar en els papers públics: nacionalitat, catalana; ciutadania, ospanyola. És important, però, de remarcar que la nacionalitat no es perd mai malgrat hom es traslladi d'espai geogràfic, que se'n vagi de viure a Ucraïna a establir-se a Bielorrússia, per exemple. O com és el cas dels jueus, que sempre són considerats com a tals. La nacionalitat, doncs, és un caràcter que marca, que no es perd mai. Amb tot però, fins a quin punt aquesta rigidesa és al marge de la voluntat de la persona? Al meu veure, damunt del determinisme històric, o ètnic, o lingüístic, hi ha la llibertat de ser allò que hom —atesa la raó que sigui— vol ser. Per això, molts andalusos, quan són a Catalunya volen ser catalans.

QÜESTIONS

Veiem ben clar que qualsevol canvi polític i social comporta una modificació dels costums i de les pautes de comportament col·lectius. Sens dubte, el nostre país viu de ple aquest moment de canvi, i les seves repercussions es manifesten paleses a tots els nivells.

Tots coneixem les motivacions i les circumstàncies pròpies de la nostra societat; sabem també els desequilibris lògics que es donen en un moment en què perden consistència determinats costums i tradicions; intentem comprendre també l'evolució dels mateixos còdigs morals davant el canvi cultural i de pensament, etc. Amb tot però, creiem un deure i un compromís social el desvetllar elements de judici i de crítica. Cal que el nostre poble esdevingui un grup d'homes i de dones amb capacitat de reacció enfront una munió de fets, els quals lluny d'alliberar-los, els aniran emmotllant poc a poc desposseint-los de la sensibilitat, de l'autodomini i àdhuc del mateix concepte de responsabilitat.

A la nostra vila, com en altres indrets, potser, hem pogut constatar massa vegades que no sempre es mantenen unes pautes de respecte a la sensibilitat dels adolescents a l'hora de regular l'accés a determinats llocs, a determinades publicacions i també a l'hora de seleccionar els mateixos pares, els programes de la televisió.

No cal dir que intentem valorar les dificultats, les incomprendions i àdhuc les mateixes crítiques que aquesta acció pública pot impulsar. Sabem molt bé que no és atractiu parlar de certes qüestions en la nostra circumstància històrica, però creiem que tampoc és seriós oblidar alegrement qualsevol intent que pugui millorar i ajudar el desenvolupament d'aquells homes i dones que es van formant.

El noi i la noia adolescents són, en aquesta circumstància, el nostre objectiu. La nostra crida no vol ésser més que un toc d'alerta i, si és possible, de compromís, ja que creiem molt més en les alternatives que es puguin oferir que no pas en les prohibicions que es ouguin lograr. Amb tot però, malgrat tot, potser ara en aquest moment i en aquesta edat no es pot separar del tot l'una cosa de l'altra.

* * *

Per endegar el diàleg foren convocats representants dels següents grups i entitats:

Esquerra Republicana de Catalunya, Joventuts d'Esquerra Republicana, Partit Socialista Obrer Espanyol, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, Comissions Obreres, Unió General de Treballadors, Unió de Pagesos, Grup d'escoltes El Cau, La Senyera, Grup excursionista La Carena, Associació de pares d'alumnes del Col·legi N. Sra. Socós, C. F. Agramunt, Club Tennis, Penya Barcelonista, Col·legi de Ntra. Sra. del Socós, Escoles Nacionals, Institut, Convergència Democràtica de Catalunya, Grup Esplai, Associació de veïns Sant Jordi, Coral d'Avui, El Casal i Grup Escènic. A excepció dels sis últims, tots els altres, junt amb la redacció de Sió i la presència de representants de l'Ajuntament, es reuniren el dia 7.

A manera de preàmbul i per a encetar la discussió, Sió posà a l'abast dels Assistents una sèrie de punts a discutir. Aquestes consideracions no volien ser res més que una eina de treball a partir de la qual anés sorgint a debat tota la problemàtica que els mitjans de comunicació i divertiment actuals comporten per als menors de la nostra Vila.

Després d'un interessant intercanvi d'impressions, en el qual intervingueren tots i cada un dels presents i del que en sorgiren a la llum tota una sèrie de punts a considerar, i dels quals se'n farà menció més endavant, es redactà un manifest que, després d'haver estat estudiat per les entitats representades, hauria de ser signat per aquelles que el recollessin. Així mateix s'acordà que aquestes entitats, en cas d'acceptació, nomenessin un membre que els representés en la comissió a crear, per a estudiar i dur a terme les alternatives que el manifest apunta i les que podrien anar sorgint. A tal fi, es convocà una altra reunió per al dia 13.

La reunió del dia 13 va ésser una mica més positiva en respecte a la discussió, i potser no tant, en resultats: Perquè en ella va quedar ben clara l'opinió que tenen els joves en respecte a la possible influència dels mitjans de comunicació.

Al començament es va procedir a recollir de les entitats assistents (mestres de les escoles nacionals, del col·legi Verge del Socors, associació de pares, centre excursionista La Carena, centre de joves La Senyera, moviment escolta CAU, Comissions Obreres, i joventuts d'Esquerra de Catalunya), el manifest aprovat a la reunió anterior, que havia d'ésser signat per les entitats. Una vegada recollit, va donar aquests resultats: Aprovaren el manifest, Mestres de les Escoles Nacionals, Verge del Socors, Associació de Pares, Unió de pagesos, Comissions Obreres Unió General de Treballadors, Partit Socialista Unificat de Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya. S'oposaren al manifest: Joventuts d'Esquerra Republicana, Moviment Escolta CAU, La Senyera i La Carena. S'en va inhibir La Coral d'Avui. Atres entitats no es manifestaren.

Després d'haver comprovat aquests resultats es va comentar, que eren precisament les entitats juvenils les que es negaven a aprovar un manifest, que els afavoria en l'aspecte formatiu i els afectava negativament en el de divertiment.

Després d'això es va demanar als joves, que donessin una explicació a la seva negativa, i els contestaren que per la formació dels joves, influa molt més una pel·lícula de violència que una d'erotisme i en canvi les primeres no estan prohibides i les darreres sí. Digueren també que avui la violèn-

cia i el vici són a l'abast de tots els joves, donant per exemples, les begudes alcohòliques i els films projectats al cinema i televisió.

A tot això, algunes persones assisients contestaren als joves (sens dubte, afectades pel que havien dit) que no tenien prou formació, que no tenen experiència de pares, i que si no tenien 18 anys -perquè així ho diu la llei- no podien entrar al cinema a veure films no tolerats, etc. etc.

Després de molta estona de discutir, i com que la majoria va aprovar el manifest que avui surt publicat en aquestes pàgines, es va donar per acabada la reunió, amb la promesa de les entitats juvenils que en un termini fixat donariem a la comissió un estudi fet pels joves, que parlés de les seves necessitats i al mateix temps donés unes alternatives al problema.

Reunits els representants dels partits polítics, sindicals, associacions de veïns, grups juvenils, responsables de l'ensenyament, agrupacions culturals i esportives de la Vila per parlar de la possible influència que els mitjants de comunicació i esbarjo poden exercir d'alguna manera a la nostra població menor de divuit anys,

MANIFESTEM:

- 1r. Prendre consciència que, d'un temps ençà, veiem com s'incrementen les manifestacions de violència i erotisme en molts nivells: televisió, cinema, discoteques, cartells anunciadors, publicacions gràfiques, espectacles de tot tipus, etc.
- 2n. Som conscients que, a la nostra Vila, el possible accés a la contemplació i participació de les manifestacions esmentades està a l'abast de tothom, d'una manera indiscriminada sense tenir en compte l'edat.
- 3r. Constatats aquests fets i considerant que és ara el moment d'iniciar alguna acció envers la regulació de dits espectacles, els signants demanen ben enèrgicament a les autoritats competents que es respecti estrictament el que mana la llei en aquest sentit.
- 4t. D'acord amb això dit i deixant ben clar que no volem oposar-nos, ni de bon tros, al procés d'alliberament de la nostra societat, ans al contrari, amb ganes d'aprofitar-nos-en positivament, urgim una actitud generalitzada de respecte i a la vegada de mesures adients de tipus educatiu.

Creiem que un primer pas pot ser la formació d'una COMISSIÓ perquè impulsi activitat de formació sexual i d'educació crítica per als menors i joves, així com també, perquè els faciliti més possibilitats d'esbarjo i divertiment.

AGRAMUNT, 7 de juny de 1978

Les dues reunions i el manifest provocà una gran quantitat d'opinions entorn d'algunes qüestions concretes.

—El fet que actualment la llei estableixi el límit dels 18 anys per poder entrar a les discoteques o a veure pel·lícules no aptes, fou molt debatut. Sembla que en això dels divuit anys la llei és arbitrària ja que hi pot haver joves de 16 que gaudeixin d'una formació molt més completa que la d'altres de vint-i-tres, posem per cas; i no obstant, la llei és taxativa no tenint en compte la formació de les persones. Altrament, hom reconeix que l'assistència a determinats actes o projeccions pot ser dolenta per a les persones encara no formades o en vies de formació, la qual cosa està en favor de la prohibició legal vigent.

—Es digué que la societat actual està afavorint per molts camins la violència. A més, sembla que la violència sigui considerada com un problema de segon terme i per davall de l'erotisme. Hi ha pares que rigurosament controlen els seus fills, perquè no vagin al cinema a veure pel·lícules «verdes», però no tenen gens de por pel fet que els fills contemplin a la tele el «Mazinger-Z», «Los homes de Harrelson» o bé l'«Starky i Hutch» (films eminentment violents i que ensenyen a fer exactament allò que no haurien de fer mai els homes). I seran aquests pares «repelosos» els primers de regalar als fills unes pistoles o un tanc!

—Es parlà que a la Vila hi ha tota una gamma de possibilitat d'esbarjo per als menors; citant des de «la Senyera» fins al «Club d'Esplai», i passant pel «Cau» o «La Coral d'Avui»... Amb tot, es troba a faltar més oportunitats de divertiment, principalment que es portessin a terme el diumenge -campionats esportius, vetllades juvenils, un autèntic cine per a menors, etc.- Per tant, s'és conscient que els petits i joves tenen poques alternatives d'esbarjo, éssent per aquest motiu que molts van a llocs on no anirien si és que gaudissin d'altres alternatives.

—Es reconegué que caldria dotar els joves d'una autèntica formació crítica. Aquest sembla el punt clau de les qüestions. I que els mestres i pares s'hi ajudin semblà bé; així com també tota mena de grups i associacions. S'ha d'aconseguir una formació integral, per tal que els joves siguin capaços, per ells mateixos -no per imposicions legalistes o perquè no tinguin altres opcions- d'acceptar o rebutjar el que els convingui, encara que tinguin al seu abast la pornografia, la violència, l'alcoholisme o el que sigui.

★ ★ ★

Segueix a la plana següent.

Activitats Culturals de «La Caixa»

El veí poble de Pradell va veure prestigiades les seves tradicionals festes del Roser, el dia 14 de maig, amb la presència a casa seva de l'Orfeó de Sants. Aquesta participació coral fou organitzada conjuntament per les autoritats locals, l'Associació de Veïns de Pradell i l'Associació del Personal de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, amb el suport econòmic d'aquesta darrera entitat.

Amb l'acte que avul expliquem s'acaben els que durant el present curs ha promogut la Caixa de Pensions. Tres factors coadjuvaren a la realització de la brillant diada musical: la iniciativa d'unes persones vinculades a Pradell i al cant coral, la predisposició de «La Caixa» a patrocinar activitats culturals, i la col·laboració massiva i entusiasta del veïnat de l'esmentat poble i dels seus legítims representants.

Ja al matí l'Orfeó de Sants assistí a la Santa Missa i contribuï a la solemnitat amb la interpretació d'uns motets adients; més tard, els setanta components de la referida agrupació coral barcelonina foren obsequiats amb un dinar de germanor i a la tarda tingué lloc l'acte magne de la diada: el Concert celebrat a la sala d'actes del Centre Cultural i Recreatiu. El recinte, per cert ben espaiós, acollí aquell dia més de cinc-centes persones, entre veïns i forasters.

Abans de començar un jove del poble donà la benvinguda a l'Orfeó visitant i posà de relleu la conveniència de fer revlure i estimular els aspectes populars i de participació de les festes tradicionals.

Sota el gualatge del mestre Enric Ribó, que en tres o quatre peces fou substituït per la Sots-Director Mont-

serrat Tous, l'Orfeó de Sants desenrotllà el seu variat repertori compost per les següents cançons: «Amor que tens ma vida» i «Pel maig que ve», de polifonia antiga; «El rossinyol» i «Cançó de l'amor que passa», ambdues d'Antoni Pérez Moya; «El rossinyol», «Cançó de l'alosa», «Pressentiment de la primavera», «Quan la rosada», «Comiat al bosc» i «Cançó de maig», totes sis de Félix Mendelssohn, amb les quals finalitzà la primera part del concert.

Represa l'actuació poguerem assaborir cançons tradicionals de diferents països: «Ave Maria» (Mallorca) i «El moliner del fresser» (Anglaterra), de M. Oltra; «O sari-marés» (Holanda) i «El vaixell que s'adorm», (França), de C. Geoffray; «El cant dels ocells» i «La calma del mar» (Catalunya), de E. Ribó; i «Sota de l'om» (Catalunya), de E. Morera. I a continuació la sardana «Les fulles seques», de E. Morera i «El cant de la Senyera», de Ll. Millet. En acabar i fora de programa, fou interpretat l'himne nacional de Catalunya «Els Segadors», que el públic corejà d'empús.

Seguidament i com a record de la diada, fou lliurat un formós Banderí al Mestre Director de l'Orfeó de Sants, la qual cosa el senyor Enric Ribó agrai amb un breu parlament.

Un temps esplèndid, assolellat i primaveral, contribuï al bon èxit de la festa, bella cloenda a les activitats culturals de «La Caixa» durant el curs 1977-1978.

PONS

Qüestions a debat (Continuació)

És evident que de portar-se a terme la no admissió a certs tipus d'espectacles de tots aquells nois i noies que, d'acord amb el que està legislat, no haurien acudir-hi, podria comportar, en certa manera, la marginació i una mena de condemna a l'ostracisme a una bona part de la nostra gent jove, puix cal reconèixer que la nostra vila no ofereix massa alternatives atractives on la joventut pugui esmerçar-hi els seus ocis.

Es podria acusar els adults de falta greu si oblidessin que és precisament en l'adolescència quan els impulsos vitals estan en constant augment i es necessiten, per tant, motivacions i activitats que puguin omplir-los degudament. No es podrà pas culpar exclusivament els joves si s'enginyen la manera de burlar el que poden considerar com una marginació, si juntament amb les possibilitats d'es-

bargiment que el precedent manifest podria vedar-los-hi no se'ls ofereixen, alhora, un mínim de solucions.

Cal que els adults prenguin consciència també, que les possibles desviacions que poden portar el desenfrenat exhibicionisme de violències de tot tipus que estem vivint, només es poden minvar ajudant a la recerca d'unes opcions adients.

Per això, i per considerar que és aquesta una tasca que ens pertany a tots, ja des d'ara i d'aquestes pàgines de SIÓ, es fa una crida a tothom, joves i grans, partits polítics, associacions i entitats de tota mena organitzades a la nostra vila, que en la mesura que els sigui possible vulguin col·laborar presentant alternatives de divertiment i esbarjo que puguin oferir-se a la nostra joventut. Hom creu ben sincerament que, en benefici de tots, és un experiment que val la pena escometre.

FRANCESC VIDAL I BARRAQUER

(1868-1943) (Cardenal de la Pau)

«... oh príncep de l'església, cabdill de pau i treva, ...»
Climent Forner.

Vidal i Barraquer, nasqué a Cambrils (Baix Camp). Ingressat al sacerdoci, la seva vida es caracteritza per un seguit d'escalonaments eclesiàstics: es doctora en dret, obté una canongia, és nomenat vicari general, capitular; ordenació episcopal de Tarragona, arquebisbe, cardenal... i naturalment, tot seguit, també té conflictes, importants ja, durant la dictadura de Primo de Rivera en defensar, entré d'altres, el dret de l'església i del poble català a emprar normalment, en tot lloc, la seva pròpia llengua.

Els temps turbulents que li toca de viure, l'enfronten també amb la República, defensant, a la Constitució, un respecte a l'església en matèria social, religiosa, moral, d'educació, catequesi, etc. I, en aquest sentit, promou la Pastoral colectiva dels bisbes espanyols.

El cardenal era un home d'església amb profund amor al país. Quan les relacions dels governs central de Madrid i l'autònom de Barcelona, sembla que es posen tibants, ell procura ser el mitjancer per a la concòrdia.

Quan l'ona encrestada de la guerra colpejava el país, és detingut i la seva vida es veu greument amenaçada pels extremistes. Els homes de la Generalitat procuraren el seu salvament embarcant-lo en un vaixell que salvava de Barcelona rumb a Itàlia.

I quan el 1937 es nega a signar la carta colectiva dels bisbes espanyols; sobre la guerra, per altra banda, fa tot el que li és humanament possible, per tal que els dos bàndols oposats iniciïn una negociació destinada a fer la pau entré germans, a més, s'ofereix com a ostatge al govern de la República a canvi que siguin alliberats els sacerdots i fidels que hi ha a les presons.

«Sense pastor, les teves ovelles boira endins
esdevingueren llops salvatgement salvatges.» (*)

Per paga als seus bons afers, el 1939, acabada la guerra, els vencedors li comuniquen, oficialment, que no pot tornar a la seva arxidiòcesi. Tot un senyal del declivi d'una societat.

«Tu sol vares salvar l'honor del nostre poble.
Tu sol vares pagar pel nostre màxim crim.
Oh tu que no t'havies cobert amb cap bandera
i quedaves barrat per sempre més! Amb tu, (*)
cardenal de la Pau, pastor de Catalunya, ...»

Exiliat, doncs, a la cartoixa de La Valsainte (Suïssa) hi mor el 1943, hom diria d'enyorament i de pena, tal com ho podem constatar en les paraules de la sepa làpida: «He estimat la justícia i he detestat la iniquitat, per això moro a l'exili». La seva noblesa de cor, capgirant mal per bé, fa que el seu testament sigui de perdó per als seus enemics.

«Ressoni pels fondals el corn de la victòria,
vençuts i vencedors es retrobin germans.» (*)

El 16 de maig de 1978, dia del retorn de les seves despulles, Catalunya s'ha apressat a retre-li homenatge i a la ciutat de Tarragona, on volia ésser enterrat, s'hi ha erigit un monument a la seva memòria. Presidint-hi l'enterrament l'arquebisbe monsenyor Pont i Gol, l'acompanyaven en el seu últim trajecte, tot l'episcopat català, els abats provincials d'ordres religioses i representants de tota la clerecia del Principat i dels Països Catalans, una nombrosíssima gernació de totes les condicions: obrers, menestrals, senadors i diputats de Catalunya, intel·lectuals, artistes... Cants religiosos, «Els Segadors» i banderes catalanes desplegadas al vent, donaven fe de la compenetració entre l'església i el poble en honorar els seus mereixements, després de tants anys de falses acusacions, escarnis i d'injustos oblits.

«Fonguem d'un cop les armes en relles i campanes.» (*)

Vidal i Barraquer, en els seus articles, s'avança en molt al seu temps: Preconitza el Concili i l'obertura de l'església. Segueix una línia personal d'acord amb l'Evangeli, independent de sectes i partits, al servei de la pau i de la reconciliació dels germans, defensor de la llengua, dels drets dels presos, exiliats, detinguts, perseguits, en una paraula, dels drets humans i, això, sense intransigències.

Segueix a la plana 14

MOVIMENT DEMOGRAFIC

MES DE MAIG

NAIXEMENTS

Eliónor Solé i Castella dia 11
Jordi Mendoza i Muñoz » 13

MATRIMONIS:

Benet Farré Obiols i
M.ª Soledat Cuñat Guixà dia 14
Salvador Blanco Simó i
Rosà Maria Mora Pampalona » 19
Ramon Capdevila Vilaseca i
M.ª Rosa Añé Caballol » 28.
Ramon Matea Roig i
M.ª Dolores Llobet Martí » 27

DEFUNCIONS

Joan Puig Sangrà dia 9 71 anys
Jaume Torres Farràs » 31 77 »

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE JUNY

Dia	litres m.
1	2'6
» 3	3'2
» 4	10'
» 9	3'8
» 20	8'3
» 21	3'5
» 22	2'8
» 25	0'8
» 27	0'4
» 28	9'5

Total 44'9 litres m.²

L'Observador: DEUDAT PONT

ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
TEL. 40 01 85

Empresa RAMON INGLÉS (Crich)

Il ofereix els servels de
RESTAURANT · CAFETERIA
SALA DE FESTES · RESIDENCIA
BARRA AMERICANA
atessa per belles Senyoretas

REFLEXIONS ENTORN DE LA VAGA DELS MESTRES (II)

En el darrer número de «Sió» vaig escriure unes ratlles sobre la vaga dels mestres. Avui voldria comentar per a tots els lectors de «Sió» les respostes del Govern i la valoració que podem fer de l'esmentat atur.

Quan escrivia el mes passat encara no havia acabat la vaga (2 de maig). Va finir no gaire més tard, concretament el dilluns dia 8 de maig el magisteri de tot l'Estat espanyol retornàvem a les classes després de gairebé tres setmanes d'atur. ¿Quines han estat les respostes que el «Ministerio de Educación y Ciencia» (MEC), va donar a les nostres reivindicacions perquè els mestres tornéssim a la feina i s'acabés el conflicte? Bàsicament les podríem resumir en un compromís per part del Govern de negociar amb els nostres representants en unes dates fixades les nostres peticions. Breument van ésser:

1. En l'aspecte econòmic no s'ha aconseguit res degut a la necessitat d'un pressupost extraordinari per aquest cas que el Govern es veu impossibilitat de donar-ho, no hi ha diners vaja. Solament hem rebut la promesa que a partir de l'1 de setembre, és a dir a partir del proper curs, tots aquells mestres que vulguin podran beneficiar-se del complement de dedicació exclusiva, el qual comportarà dues hores més de treball del mestre a l'escola i la supressió de les «Permanències».
2. Eleccions sindicals per a elegir democràticament els nostres representants abans del dia 30 de juny d'enguany.
3. Jubilació progressiva cada any per arribar als 65. És a dir a partir de l'any vinent es rebaixarà l'edat de retir als 69 anys, l'altre als 68, i així successivament fins arribar a l'edat reivindicada.
4. Avançar cap a una gestió democràtica de l'ensenyament elaborant un Reglament de Centres i uns Estatuts del Professorat conjuntament els mestres i el Ministeri corresponent.
5. La seguretat que tots els mestres interins que hagin treballat aquest curs, podran fer-ho el curs vinent, a més la convocatòria d'unes oposicions solament per aquells interins que portin cinc anys de servei.

Velen doncs clarament que no totes les nostres reivindicacions han estat assolides, però amb tot això vam considerar que la vaga s'havia d'acabar, no podia perllongar-se més perquè havíem aconseguit almenys que el Govern volgués negociar amb nosaltres i que se'ns escoltés.

Malgrat els minsos resultats obtinguts amb la nostra acció reivindicativa hem de valorar, hem de treure algunes conclusions i analitzar-les:

- Per segon cop (el primer va ser en la vaga del mes de novembre del curs passat), els mestres d'arreu l'Estat espanyol hem format una «pinya» entorn dels nostres problemes. Hem demostrat a tot el país la nostra unitat, el nostre esperit i consciència de responsabilitat enfront de la situació càctica i desesperant en què es troba l'ensenyament. No queden gaire lluny, però voldríem que fos ja història, aquells anys en què els mestres no podíem alçar el cap, no podíem manifestar la nostra opinió sobre la nostra problemàtica, eren aquells dies en què hom havia de callar i sotmetre't per la força al punt de vista dels qui no acceptaven el diàleg, aquells temps en què les condicions de treball del mestre eren infrahumanes i que va fer possible aquella figura del mestre i de l'escola que a tots ens agradaria oblidar. Avui però, com diria en Raimon «els temps van canviant», i els mestres quan hem pogut hem parlat, hem expressat tot allò que sentíem denunciant clarament quina és la situació real de l'ensenyament. Hem ratificat altra vegada més al Govern, que volem canviar l'escola perquè la que tenim no ens agrada, que no podem acceptar una escola dirigida i planificada des de dalt sense tenir en compte els interessos dels de baix, és a dir dels afectats: pares,

mestres i alumnes, no volem aquesta escola que ha estat al servei d'una ideologia i uns interessos molt determinats. Per això la gran majoria dels mestres de l'Estat, recordem aquí la xifra de 90.000, un 80 %, hem fet aquesta vaga per demostrar al Govern i al país que els mestres també existim, una vaga que ha enfortit la nostra unitat i el nostre esperit comunitari per tornar, si convé, a fer sentir la nostre veu.

- Un altre punt, i per cert molt positiu, de la vaga ha estat el que per primera vegada els problemes de l'escola han trascendit a la societat. Hom ha pogut entendre clarament el perquè de la protesta del magisteri, resultant vertaderament encoratjador per nosaltres veure com en aquells centres d'ensenyament que tenen una Associació de Pares d'Alumnes els quals es preocupen realment de l'educació dels seus fills i de tots els problemes de l'escola d'una manera responsable i periòdica, han donat el seu recolzament als mestres i la seva decidida ajuda i col·laboració en la nostra problemàtica. Vull agrair des d'aquesta revista a la FAPAC (Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya) la seva decidida i ferma solidarització amb el magisteri. Cal fer esment també que no solament hem rebut l'ajut moral de les Associacions de Pares sinó també la de la resta de la societat a través dels partits polítics representants del poble i de tots aquells sindicats que representen la classe treballadora. Aquesta classe social que lluita contínuament en aquesta societat capitalista perquè no se li trepitgin els seus drets i per defensar els seus interessos enfront el capitalisme i Imperialisme abassegador. Aquest també han entès i han manifestat la seva solidaritat amb nosaltres els mestres, els treballadors de l'ensenyament.

- Un altre apartat que ens cal valorar també ha estat l'actuació del Govern en aquest afer. Aquest va mantenir tots els dies de la vaga una actitud del tot irresponsable i impròpia d'uns governants que volen preocupar-se pels problemes del seu poble. Un Govern que recordem governa gràcies a la seva majoria obtinguda en les eleccions del 15 de juny de l'any passat, un Govern que malgrat tenir el percentatge més alt de vots de l'Estat espanyol no va voler dialogar ni negociar, no va voler escoltar-nos fins ben entrada la vaga en un intent deliberat perquè la societat s'enfrontés als mestre i amb la intenció de desprestigiar l'escola estatal, l'escola de les classes populars enfront de l'escola privada, l'escola de les classes dominants i benestants. Si senyors al Govern de UCD no el preocupa ni gens ni mica l'escola pública que volem bastir. A UCD solament l'interessa defensar aquella escola a la qual assisteixen els fills d'aquells que els van donar majoritàriament els seus vots les passades eleccions. A la dreta d'aquest país (UCD i AP) no els interessa que la seva mainada estigui educada i comparteixi alhora aquesta instrucció amb la quitxalla dels obrers, de la classe treballadora. Ells amb la seva defensa aferrissada perquè la llibertat d'ensenyament surti reflectida en la Constitució, només volen perpetuar, una vegada més, una escola classista, una divisió de l'escola segons les possibilitats econòmiques i el rang social de la família. «No és això companys, no és això», diria en Lluís Llach, no és això el que volem, volem un Govern que governi no solament d'acord i defensant els interessos d'una classe determinada sinó els de la majoria de la població i, si aquest govern de UCD no vol solucionar i afrontar ràpidament els problemes que se li plantegen, si permet que durant quasi tres setmanes 4 milions de vaillets estiguin sense escola, sense ni tan sols escoltar la veu dels mestres que volien dialogar, crec que no li queda més que plegar perquè ha demostrat a bastament la seva incompetència o la seva falta de voluntat per a resoldre els problemes del poble.

CAPELLA. — Ens referim naturalment a la del Passeig del Sió, que ja està pràcticament arranjada i reconstruïda. Si bé és veritat que ha quedat una mica més reduïda que l'original, hem de reconèixer que se n'ha tret un bon partit, pel que cal felicitar el senyor Rector que també aquesta vegada ha sortit amb la seva, demostrant una vegada més el que pot la voluntat i constància. Amb aquesta petita capella, a més de guanyar un nou recinte per a celebracions religioses, s'ha aconseguit també un nou punt d'embelliment de la nostra vila i més encara quan la realització de les obres no s'ha limitat solament a la reconstrucció del petit temple, sinó que a més s'estan arranjant els seus entorns, encerclant-los amb un petit mur i preparant el que sembla que ha d'ésser una futura zona ajardinada. Cal veure la placeta que queda al darrera de l'edifici i observar la magnífica bona pensada que atribuïm al nostre Ajuntament d'instalar-hi una font, aprofitant el picó de la que anys endarrera hi havia a la Plaça de l'Església. Suposem que també hi haurà algun punt lluminós perquè es pugui visitar a la vesprada, i confiem que la mateixa cura i bon gust que s'ha tingut en la reconstrucció de la Capella i arranjamant del seu entorn, s'esmerçaran també en la plantació de la zona ajardinada... i això sí que ens dóna una mica de quimera, car recordem perfectament que fa un parell o tres d'anys que es va emprendre amb bon entusiasme una tasca semblant pels voltants del pont del passeig que dóna accés a l'Institut, sembrant-hi gespa, plantant-hi flors que componien unes lletres inicials (el significat de les quals no vàrem saber interpretar del tot, però que feien bonic) i al poc temps tot allò va acabar pràcticament en una bardissa. Emprant una terminologia esportiva ens atrevim a dir a qui correspongui que, si bé és important el participar, l'autènticament lloable i potser també més difícil, és romandre.

PAPERASSA. — Quan ara fa un any estàvem en plena campanya electoral, era en bona part comprensible i justificada la profusió de cartells de tota mena que cada dia es posaven a les parets de la nostra vila. Si m'apureu inclús confessaré que la seva visió era agradable puix es tenia una saludable sensació en veure que es podien manifestar lliurement una pluralitat d'opinions a les que no hi estàvem acostumats. Però d'allavors ençà ha plogut bastant i els nostres carrers segueixen empastifats i crec que no és massa difícil imaginar el que passa quan la mainada juga a desenganxar-los: el carrer escollit queda convertit en un fàstic. No és la primera vegada (i dissortadament em temo que no serà la darrera), que des de les planes de SIÓ es preté fer obrir l'ull sobre la qüestió i potser ja fóra hora que l'Ajuntament assenyalés d'una vegada i per sempre els punts exactes on cantants, partits polítics, organitzacions sindicals, agències de viatges, convocadors del sí i del no, futbol, teatre, cinema, etc., etc., s'haguessin de fixar obligatòriament els seus cartells propagandístics sancionant degudament els infractors. D'aquesta manera, a l'ensems que no es vedaria a ningú la seva llibertat d'expressió, potser seria més fàcil per a la brigada municipal de neteja, la recollida de les restes dels cartells que haguessin perdut actualitat.

C.

Quan un nen treballa malament a classe o treu males notes, se'l titlla de gandul i seguidament segueixen els càstigs. Però el més adequat seria intentar trobar el millor tractament per a cada cas ja que es poden distingir diferents tipus o categories.

Per començar s'ha de tractar el problema de la peresa, no com un defecte sinó com una conseqüència.

Alguns nens ja han donat senyals de retard en començar a caminar, a parlar, etc. No aprenen a llegir o contar tan de pressa com els altres; i si se'ls fa un test demostren una edat mental inferior a la real. Si aquest escolar fa tot el que pot, però els seus mitjans són limitats, necessita una ensenyança especial, però cal que els pares siguin prudents a no demanar-li massa i a no donar mostres d'estar decepcionats perquè és quan està més necessitat d'ajuda material i moral per a poder seguir el ritme que li convingui.

Quan un nen d'intelligència normal no marxa bé al col·legi el primer pas a fer és dur-lo al metge abans d'acusar-lo de drogo.

Un nen que no hi veu bé no pot seguir les explicacions de la pissarra. Si sent malament tampoc no pot seguir un ensenyament que és en gran part oral. Si en el seu estat general, respira malament, o la seva salut és deficient, no pot seguir un curs normal.

El nen ha de dormir el suficient; ha d'anar-se'n a dormir abans que els grans, res de veure tot una tarda i nit la televisió, perquè a més a més de perdre unes hores de son, l'exten en gran manera.

Els conflictes del nen amb el seu entorn, són de gran importància. Les dificultats més petites en les relacions entre pares i fills repercuteixen aviat en el rendiment escolar. El nen que té la impressió que la seva família l'estima menys, vol castigar-los perquè s'allunyen d'ell. Per això tindrà tendència a fracassar en el camp que sigui, mostrant-se contradictori i rebel.

En aquest cas no serveix l'augmentar els càstigs. El que fa falta és, pel contrari, ajudar-lo a recobrar la confiança en ell mateix demostrant-li que és molt capaç de fer les coses bé.

Les dificultats poden venir per molt diverses causes: pares que es divorcien, la mort d'un dels progenitors... El neixement d'un germà o germana pot fer que disminueixi el rendiment escolar perquè vol tornar-se petit i així tots s'ocupin més d'ell.

S'han d'evitar fer comparacions entre diferents membres de la família: «El teu germà és el primer de la classe», o «La teva germana ja sabia fer això a la teva edat». És molt difícil que s'estimuli d'aquesta manera i es corre el perill que es desanimi, persuadit que mai arribarà a fer-ho bé. A més no serveixen de res aquestes comparacions perquè el nen ja se n'adona de totes elles, i pateix. En el camp escolar sempre s'han de ressaltar els èxits i els aspectes positius més que els fracassos.

És fàcil veure nens enginyosos amb les mans, d'intelligència concreta i pràctica, que els pares volen encaminar-los, plens de bona intenció, vers els estudis clàssics. També altres que estan capacitats i s'interessen pels estudis, encarrilats a la tecnologia quan en realitat els avorreix.

Així doncs, abans d'eligir els estudis del fill s'han de tenir en compte els seus gustos i possibilitats. El nen està construint el seu pervindre no el dels pares.

Alguns nens fracassen, no per ser ganduls, sinó perquè no tenen fe en l'escola. A més, amb freqüència, la seva actitud reflecteix la dels seus pares: «Jo em pregunto, per a què serveix estudiar...» No fa falta estudiar tant per guanyar diners! La vida contemporània els dóna exemple de facilitat i de guanys sense fatiga. Què ha de fer el nen, si la família sembla que admira més aquest tipus d'èxit que l'escolar?

Per altres famílies l'escola ocupa un lloc secundari. No has fet els deures? No té importància! «Nosaltres anem al cinema o a passeig.»

El nen ha de comprovar que els pares es preocupen pel treball de l'escola, però sense unes exigències desmesurades i una obsessió per l'èxit.

L'escola és el baròmetre amb què es mideix l'equilibri del nen. Abans d'acusar un nen de gandul és aconsellable tenir en compte si l'escola és la que li convé. Els càstigs, lliçons de moral i classes particulars, tindran una eficàcia nul·la si no s'indaga a fons per a trobar la causa veritable de la peresa.

J. LLUCH

Una llarga...
i dolça tradició

Chocolata Viladós

COMENTARIS DEL MES

FUTBOL

SEGONA REGIONAL - GRUP IX

Una vegada acabat el Campionat hem vist com el nostre equip, ha superat amb èxit aquesta primera estada en la segona regional, aconseguint un lloc en la classificació final, més o menys d'acord amb el que de bon principi es pensava, malgrat els entrabancs que han rodejat l'equip al llarg de la competició.

L'èxit del mateix, radica també en l'afició, no d'aquells que al segon partit ja no van al camp, sigui pel que sigui, sinó de l'autèntic aficionat, que tan si plou com si neva, deixava sentir la seva veu i més en els llocs forans, el que donava a l'equip una moral ferma; prova és que en els desplaçaments es registraven resultats mínims.

Un altre punt, important, ha estat l'encertada adquisició per part de la Junta Directiva, en general, dels jugadors, ja que han complert en tots moments, deixant a part aquell petit «bache», propi de tothom, mereixen la nostra felicitació.

I ja passem a informar dels resultats aconseguits en la recta final:

Dia 30 d'abril

C. F. Montoliu, 2 - C. F. AGRAMUNT, 0

Dia 7 de maig

C. F. AGRAMUNT, 3 - C. F. Pobla de Cl., 1

Dia 14 de maig

C. F. Lleida, 3 - C. F. AGRAMUNT, 1

Dia 21 de maig

C. F. Belcaire, 1 - C. F. AGRAMUNT, 1

Nota: Cal mencionar l'extraordinària actuació del porter jovenil París, així com també el punt d'honor de tot l'equip, davant la vàlua del contrincant.

Dia 28 de maig

C. F. AGRAMUNT, 6 - C. F. Albesa, 2

Dia 4 de Juny

C. F. Mollerussa, 2 - C. F. AGRAMUNT, 0

(Deixem constància que aquest partit s'ha jugat a la Pobla de Claramunt, perquè al Mollerussa li han tancat el camp les autoritats federatives, degut a diversos incidents.)

La classificació final és tal com segueix:

C. F. Balaguer	55 punts
C. F. Mollerussa	50 »
C. F. Lleida	50 »
C. F. Almacelles	49 »
C. F. Belcairenc	47 »
C. F. Pobla Claramunt	45 »
C. F. Golmés	44 »
C. F. Mangraners	44 »
C. F. Juneda	44 »
C. F. AGRAMUNT	40 »
C. F. Organyà	38 »
C. F. Torrefarrera	36 »
C. F. Bell-lloc	35 »
C. F. Arbeca	33 »
C. F. Igualada	32 »
C. F. Pobla de Segur	31 »
C. F. Tremp	29 »
C. F. Montoliu	29 »
C. F. Cervera	17 »
C. F. Albesa	9 »

Ascens a Primera Categoria Regional:
Balaguer

Promoció a Primera Categoria Regional:
Mollerussa

Promoció Descens: Pobla de Segur, Igualada, Tremp o Montoliu

Descens a Tercera Categoria: Albesa, Cervera, Montoliu o Tremp

JAUME CUÑAT I MATA

ELECCIONS A CAMBRES AGRÀRIES

El dia 21 de maig es celebraren les eleccions per a Cambres Agràries. A diferència d'altres pobles de la nostra comarca a Agramunt no es produïren a penes polèmiques durant la campanya electoral. Es presentà una única candidatura que podríem denominar «d'unitat» ja que estava integrada per persones de les antigues «Hermandades», per membres de la Unió de Pagesos i per independents. Aquesta candidatura estava formada pels senyors: Domènec Balasch Puig, Lluís Bertran Puigpinós, Josep Boncompte Jové, Pere Codina Giribets, Jaume Codina Marquilles, Josep Gené Roset, Antoni Penella Farran, Josep M. Penella Fitó, Deudat Pont Brescó, Vicent Ribalta Solé, Lluís Valls Rubió i Ramon Vilalta Huguet.

Els cens electoral estava format per 328 electors. N'acudiren a votar 82, un 25 %, i en resultaren 80 vots vàlids, un de nul i un en blanc.

D'una reunió que mantingueren els elegits el dia 29 quedà com a president n'Antoni Penella Farran; vice-president primer, en Josep M. Penella Fitó i vice-president segon, en Lluís Valls Rubió. També es formaren comissions encarregades de la caça, camins i d'altres, així com també s'acordà cridar una reunió general.

R.

URBANISME

Tal com vàrem informar en el passat número de SIO, el dia 9 de maig foren cridats a l'Ajuntament els diferents partits, sindicals i associació de veïns existents en la nostra Vila. El motiu era exposar per part de l'Ajuntament el projecte de les Normes Subsidiàries sobre urbanisme que havien estat elaborades. Escoltada l'exposició de l'arquitecte municipal i dels representants del consistori, s'acordà reunir-se de nou el dia 17 per a donar els diferents grups una resposta a l'Ajuntament.

Francesc Vidal i Barraquer (Continuació)

No hi ha un camí recte que porta a l'Infinit, és tortuós, però el que importa, en passar pels torterols de la vida, és que puguin quedar incòlumes la justícia i noblesa d'esperit, qualitats que hi comuniquen directament.

Potser ningú més bé que Ventura Gassol, ens plasma els llargs anys d'exili de tants compatriotes i els trenta-cinc anys d'absència del Cardenal, estiu rera hivern, aixoplugat a la cartoixa de La Valsainte:

Tots els que moren segurs dè reviuire
i exiliats, serven l'amarg somriure
que ni l'esglai de la mor no esborrarà,
ni esborraran les pluges violentes,
ni les nevades plàcides i lentes,
que ells cada dia somriuran més clar.

PERE MORA I GIRIBET

(*) Versos d'«Absolut Return», de Climent Forner i Escobet, guanyador de la «VIOLA D'OR I ARGENT» als Jocs Florals d'enguany a Barcelona.

El Municipi

l'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes d'Abril, adoptaren els següents acords:

INSTÀNCIA COOPERATIVA «VERGE DELS SOCORS».

Es dona compte d'una instància de la Cooperativa de Vivendes «Verge dels Socors» i es contesta els extrems que conté la mateixa.

CESSIÓ VIALS.

Resultant de les diferents converses sostingudes amb la Sra. Francesca Mestres, s'ha arribat en principi, a un acord sobre la cessió de terrenys destinats a carrers i plaça, de la finca denominada La Capella.

NORMES SUBSIDIÀRIES.

S'acorda ajornar la redacció de les normes subsidiàries, per si es dicten noves intruccions sobre el particular.

LLICÈNCIES D'OBRES.

Al Sr. Fèlix Valero i Sra. Adriana Bernaus, la construcció d'un edifici de planta baixa i pis vivenda a la partida Clos.

Al Sr. Domènec Puig Boncompte, realitzar obres al corral de la seva propietat situat a la Avinguda J. Mestres.

Al Sr. Antoni Sorribes Guixà, se li eleva a definitiva la llicència provisional concedida el 25 de novembre de 1.977, per a la construcció d'una vivenda de Renda Limitada, Grup 1er.

Al Sr. Enric Omedes Codina, per a la construcció d'una vivenda unifamiliar a la partida Clos.

Al Sr. Josep Baró Marquilles, reformar la tenda de pastisseria al carrer de Sió.

Al Sr. Juli Palou Vilanova, arrebossat i pintat façana casa situada a la Baixada Mercadal.

Al Sr. Antoni Tallavi Cercós, reparació del teulat cobert a Mafet, carretera.

A la Sra. Antònia Puig Guasch, obres interiors casa a l'Avda. M. Jolonch, n.º 55

Al Sr. Jordi Bertran Paris, denegada sol·licitud per no ajustar-se el dispost a la llei sobre Règim del Sòl i Ordenació Urbana.

PRESES D'AIGUA.

Al Sr. Josep Antoni Barbero Gallego, dret de connexió d'aigua per al pis 5è-2ª de l'edifici La Torre II

Al Sr. Andreu Solé Sobrevals, dret junció d'aigua per a pis 2on.-4ª de l'edifici La Torre II

Al Sr. Ramon Nadal Tuca, dret de connexió per al pis 2on.-1ª de La Torre II.

ACTIVTATS MOLESTOSES.

Aprovar l'expedient instruït a instància de Torrons d'Agramunt Roig S. A. per a la fabricació de torrons, neules i pastisseria industrial.

ATRACCIONS.

Concedir a Exclusives Gimeno, l'oportú permís per a la instal·lació d'un stand exposició de llibres, durant la pròxima Festa Major.

COMPTES I FACTURES.

Se n'aprovaren diverses per un import total de 1 774 970 pessetes.

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

JOSEP MARTORELL

Per a un bon servei

**Funerària
(Casa Romà)**

Rapidesa.. Economia..

*Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.*

Mercè, 19
Tel. 390309
AGRAMUNT

— Em sembla que ens passarem el cap de setmana enmig d'aquesta manifestació !!
— No l'amoinis home, mentrestant gaudirem de la nostra llibertat democràtica.

Potser a simple vista, podem dir que Agramunt, no és un punt turístic, això és veritat, però almenys té coses per a visitar, el que passa és que ningú li dóna la deguda importància, començant per les autoritats i acabant per nosaltres mateixos.

Per una part, l'Església Parroquial, clar exemple de l'art romànic dins el nostre país, una joia que mereix tota la nostra admiració, motiu més que suficient per

atreure visitants durant tot l'any i que com totes les coses nostres li falta aquella petita promoció tan necessària.

Un altre punt important que hem de tenir en compte, és la tradició de torrons i xocolata, que essent els principals productes del país tanmateix no estan degudament promocionats, com es veu a d'altres poblacions on les seves coses típiques sí que ho estan.

Per això crec que Agramunt, fóra motiu

de parada d'un grup nombrós de gent que fins ara passen de llarg i no arriben a conèixer una tradició típicament artesana.

Ja com a cloenda, demano a les autoritats, el que ha estat el motiu d'aquest escrit: «Que a les entrades de la població, s'hi instal·lin rètols anunciadors de l'Església Parroquial, incluint-hi, per què no, una fotografia de la mateixa, deixant constància també de la típica tradició del torró i de la xocolata.»

JAUME CUÑAT I MATA

LES CAMBRES AGRÀRIES

Les últimes eleccions pageses a les Cambres Agràries locals han suscitat, a més d'una certa espectacularitat, àmples polèmiques en el si del mateix electorat: uns es manifestaven aferrissadament en contra de la seva constitució i, altres, pregonaven als quatre vents la urgent necessitat de la seva existència.

Les eleccions s'han dut a terme amb una minsa participació; en alguns pobles on l'abstencionisme ha estat generalitzat, es reben notícies de la desaparició oficial d'aquells servels agraris...

Què passa en el sector pagès? En aquest article hom intentarà una perspectiva general del fenomen, així com també alguna reflexió sobre la situació actual als nostres pobles.

a) Fa uns tres anys que el sindicalisme arribà a les nostres terres. Quasi ningú sabia què era un sindicat quan la Unió de Pagesos va sorgir amb força. En plena clandestinitat i, més tard, enmig d'una il·legal tolerència, els pioners del sindicalisme pagès invitaven al camperolat en una primera tasca de lluita contra las «Hermandades» i, posteriorment —arreu del canvi de nom— contra les Cambres Agràries. La U.P. considerava les dites institucions com uns instruments del sindicalisme verticalista d'un règim centralista, autoritari i anticatalà. L'alternativa que ofería U.P. era la d'un sindicat pagès, català, unitari i democràtic.

b) La Llei de Reforma Política del desembre de 1976, aprovada per referèndum, va facultar la convocatòria de les eleccions generals del 15 de juny de 1977. Els candidats elegits varen formar unes noves Corts, les quals s'autodifiniren constituents. Tant els Senadors com els Diputats van entendre que calia trencar amb l'etapa política anterior —es faria una Constitució— però, aquest trencament s'havia de fer a través d'un procés d'entesa i de diàleg. Un primer instrument de canvi fou el compromís polític i econòmic del Pacte de la Moncloa. Es tractava d'un document regulador de la vida política, social i econòmica del país per un determinat termini de temps, amb la garantia de conformitat per part dels partits polítics que havien aconseguit representació a les Corts. Les famoses Cambres Agràries esdevingueren institucions agràries de caire professional i no reivindicatives, regulades pel Pacte de la Moncloa.

c) En general, els diferents sindicats obrers de l'Estat espanyol no varen acceptar massa bé les decisions de la Moncloa; entre altres coses perquè es congelaven els salaris de l'any actual en uns percentatges d'increment per davall del nivell de vida de l'any 1977, i, a la vegada, es bandejaven els acords existents en els diferents convenis col·lectius en matèria de millores salarials. La Unió de Pagesos tampoc acceptà les decisions del Pacte de la Moncloa per dues raons bàsiques: la limitació dels preus agraris i la consolidació de les Cambres Agràries. Pels homes de la U.P., les Cambres, no deixarien d'ésser allò que havien estat sempre: un monopoli dels interessos hegemònics d'una minoria de caire centralista sota la disfressa d'una legitimitat democràtica.

d) Normalitzada la vida sindical arreu de l'Estat Espanyol, anaren sorgint diferents alternatives sindicals pageses. Eren grups poc nombrosos però amb uns plantejaments d'estratègia sindical plenament oposats als pregonats per la U.P. Uns i altres, varen dedicar part del seu temps, dels seus parlaments i de les seves proclamacions a atacar-se i àdhuc desprestigiar-se mútuament.

e) En un primer pla d'aquesta dialèctica sindical hi havia el pagès. Un pagès insatisfet i alhora descontent de la política agrària dels últims anys. A aquest home, poc familiaritzat en les tasques sindicals, se li oferí la possibilitat d'entusiasmar-se a través de la primera vaga de tractors —març de 1977—; allò pel qual hom es manifestava era un objectiu molt clar, ben raonat i força entenedor. Enguany, potser d'una manera inconscient, a part d'una convocatòria a la carretera semblant a la de l'any passat i no menys justa i justificada, s'ha estimulat al pagès obertament per obsessionar-se per uns movils, jo diria, més propers, més localistes i potser més personalistes, malgrat la seva manca de claretat objectiva i àdhuc la seva discutible eficàcia.

f) Les eleccions a les Cambres Agràries ha estat la culminació d'aquest procés; la U.P. es negà a presentar candidatures oficials la qual cosa ha estat aprofitada per l'anomenada coalició S.A.I. (Joves agricultors de C., Sindicat Agrari de C., Sindicat Agrari de Lleida i Independents), al intentar cobrir totes les candidatures de les corresponents Cambres d'arreu de la província. La Unió de Pagesos endegà, per una part, una important campanya a favor del abstencionisme electoral; la S.A.I., per altra, recolzà fortament la necessitat d'una responsable participació en les eleccions.

RESULTAT DE TOT EL PROCÉS

Han votat molts pocs pagesos. Quasi totes les candidatures presentades han estat proclamades guanyadores. Uns homes dirigiran les Cambres locals i una part important dels veïns del poble cridaran contra la seva legitimitat.

Tot això dóna a entendre que s'ha bandejat una alternativa de diàleg, per altra part, força palesa en el si de les Corts, de la mateixa Comissió Constitucional, en les regions pre-autonòmiques i també en les diverses nacionalitats i àdhuc entre les mateixes grans sindicals, per decantar-se cap a un enfrontament local entre uns pagesos contra els altres.

No sé si els homes elegits són els millors; no sé si l'estimular el radicalisme en el sector esdevindrà una bona empena per començar a caminar; no sé si el diàleg dels nostres pobles serà més generalitzat i enriquidor en un futur no llunyà; no sé fins a on els partits intentaran aprofitar aquesta situació pagesa; no sé si un important sector de la pagesia de Catalunya tindrà prou força per poder capgirar les decisions del Pacte de la Moncloa; no sé si es farà, o no, un bon servei a Catalunya o a la mateixa Generalitat; etc., etc.

Malgrat tot, allò que al meu parer em sembla veure clar és que l'enfrontament sindical provocat, per uns i altres, no pot contribuir, ara per ara, a l'arrelament d'un esperançador sindicalisme modern als nostres pobles. Penso que correm un risc de entretenir-nos en localismes, per no dir personalismes, i malmetres així moltes forces que són imprescindibles per la mateixa subsistència.

I tot això, no sé en nom de qui val la pena d'acceptar-ho...

JOAN NOVELL